

TOM PLEETERS

Motorcross zoekt thuishaven

Modder behoort tot de corecompetenties van de Vlaamse sport. In veldrijden zijn we (misschien wel iets té) dominant, in Parijs-Roubaix presteren de nazaten van de Flandriens ogenschijnlijk niet altijd dat ietsje beter in de natte versies en ook motorcross zit historisch diep in onze sportgenen verankerd. Maar boven het gemotoriseerde slijkploeters pakken zich donkere wolken samen. In een noodkreet heeft Stefan Everts het over het uitsterven van zijn sport in België. Onze moddergronden raken steeds meer volgebouwd, NIM-BY regeert als nooit tevoren. De oude en nieuwe sportminister Philippe Muyters – aan het woord verderop in deze Sport & Strategie – is zich bewust van het probleem. Hij wil onze gemotoriseerde modderduivels een nieuwe thuis geven in de havengebieden. Waarmee authentiek Vlaams sportpatrimonium misschien weer wat *lebensraum* krijgt.

WALTER VAN STEENBRUGGE

Nieuwe spelregels: een pleidooi

Ik heb beroepsmatig een zwak voor regeltjes. Wetten en besluiten. Reglementen en ordonnanties. Verordeningen en richtlijnen. Afspraken. Het zijn bakens en boeien in ons bestaan. Zij bepalen ons leven. Meer nog: van voor de geboorte tot na de dood. De regeltjes kennen, de regeltjes toepassen en doen toepassen. Daar draait het om.

Sport maakt hierop geen uitzondering. Een willekeurige menselijke activiteit wordt 'geregeld' en noemen we een sportdiscipline. Er worden regeltjes gemaakt om de sport te mogen uitoefenen (licenties, vergunningen, transferregels, regels inzake de sportclubs, voorschriften inzake terrein, accommodatie, uitrusting, ...), om de sport te beoefenen (spelregels) en om betwistingen op te lossen (tucht- en aanverwante reglementen). En dan spreek ik nog niet over de toepassing van (internationale) overheidsregels inzake sportbeoefening, subsidiëring, gezond sporten, anti-doping, vrij verkeer van werknemers, enz.

Het WK in Brazilië laat me niet los. Het werd perfect in beeld gebracht, met vaste, mobiele en vliegende camera's. Niets ontsnapte aan de beeldenvretende kijker. De kleuren spatten van het scherm. De wereld bestond even alleen uit mooie mensen. Emoties kregen een gezicht. 't Was mooi om te zien. Hetzelfde kon jammer genoeg niet steeds gezegd worden van het geserveerde voetbal. Toegegeven, elke

wedstrijd had wel enkele sterke momenten, met technische hoogstandjes, voetbalvernunft en voetbalfrivoliteiten die je met verstomming slaan. Maar vaak ook dacht ik niet naar voetbal te kijken, maar naar een of andere worsteldiscipline, een trailer ter promotie van de *comedia del arte* of een mislukte casting voor een talentenjacht. Er werd vastgehouden, gekneld, omvergelopen, geslagen, gelicht, gebeukt, ja zelfs gebeten. Bewust, maar meestal gespeeld onbewust. Vooral het vasthouden, omklemmen, omarmen, ... het stoorde mij mateloos. En het laat me niet los. Een en ander heeft te maken met de voetbalspelregels. Geen twijfel dat u ze nooit gelezen heeft, maar dat u ze wel kent of denkt te kennen. En voetballers des te meer. De voetbalspelregels moeten proberen het voetbalspel correct te laten verlopen. Als iedereen ze te goeder trouw toepast, moet dit lukken. Maar de mens in het algemeen, en de sportende mens in het bijzonder is een merkwaardig fenomeen. Tussen de lijnen, maar ook tussen de regels spelen.

Nieuwe voetbalregels moeten helpen het voetbalspel aantrekkelijker te maken. We voeren strijd tegen voetbalbederf. Voetbal moet een feest zijn. Ik doe een poging. Tien nieuwe regels:

1. De rol van de vierde scheidsrechter wordt voor het eerst nuttig. Hij beschikt over onmiddellijk in te zetten beeldmateriaal en geeft dit door aan de hoofdscheids.
2. Elke ploeg mag 17 spelers aanmelden, die ook allemaal mogen opgesteld worden. Er is nooit meer een fatale laatste wissel. Er wordt niet meer op *safe* gespeeld. Het wisselen geschiedt vrij, ter hoogte van de middellijn. Gedaan het drentelen en treuzelen om de laatste 40 meter af te leggen, met een handdruk aan de scheidsrechter bovenop, en, godbetert, het nutteloos afscheidsritueel aan de rand van de grasmat.

3. Er moeten steeds minstens 2 spelers van de ploeg op de speelhelpt van de tegenstrever staan. Gedaan het massaal terugplooiën met 11 voor het eigen strafschopgebied.
4. Het strafschopgebied wordt vervangen door een halve cirkel met straal 12m. Gedaan het aftroggelen van een strafschop in het hoekje van de 16.
5. Alleen de kapitein heeft spreekrecht tegen de scheidsrechter. Wie de scheidsrechter iets toeroept, begaat een zware overtreding. Gedaan het mekkeren en het vloeken, het briesen en het dreigen. Respect. De kapitein spreekt. Hij alleen.
6. Elke overtreding wordt 'opgeteld'. De vijfde overtreding bij dezelfde ploeg leidt tot uitsluiting, gedurende 15 minuten, van de speler die deze vijfde overtreding beging (zonder vervanging). Je zal ze zien dansen en dartelen om toch maar geen vijfde overtreding te begaan.
7. Een zware overtreding of spelbederf leidt tot onmiddellijke uitsluiting van de betreffende speler gedurende 15 minuten, zonder vervanging.
8. Wie een fout faket tracht de scheidsrechter te misleiden. Hij is te kwader trouw. Hij begaat een zware overtreding en wordt onmiddellijk uitgesloten voor 15 minuten, zonder vervanging.
9. Een strafschop bestaat uit een enkele poging. Alle andere spelers bevinden zich ver achter de strafschopnemer. Daarna doeltrap of aftrap.
10. Hoekschoppen worden niet meer gegeven. Zij leiden tot teveel duw-, trek- en elleboogwerk. Na vijf hoekschopgevallen volgt een strafschop. Gedaan met de brilscores. ■